

ਦੁਆ ਵਿਚ ਦਿੱਕਤਾਂ

ਮੱਤੀ 20:20-28

“ਪਰ ਯਿਸੂ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਜੋ ਕੀ ਮੰਗਦੇ ਹੋ?” (ਮੱਤੀ 20:22)।

ਭਲਾ ਸਾਡੀਆਂ ਦੁਆਵਾਂ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਹੋਵੇਗੀ? ਭਲਾ ਸਾਡੀਆਂ ਦੁਆਵਾਂ ਨਾਲ ਦਿੱਕਤਾਂ ਵਧ ਜਾਣਗੀਆਂ ਅਤੇ ਬੁਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹੋਰ ਬੁਰੀਆਂ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ? ਆਓ ਇਸ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰੀਏ! ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਦੁਆਵਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਉਹ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ, ਜਿਸਦੀ ਸਾਨੂੰ ਉਮੀਦ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਭਾਈ ਜੋਨਸ ਦੇ ਖੇਤ ਵਿਚ ਕਪਾਹ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਉੱਗੀ? ਲੋਕ ਧੁੱਪ ਲਈ ਦੁਆ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਬਾਰਿਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਭਰਾ ਦੁਆ ਲੰਬੀ ਉਮਰ ਲਈ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਪੌਲਸ ਦੋਹਾਂ ਨੇ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਖ਼ਾਸ ਮਾਮਲਿਆਂ ਲਈ ਦੁਆਵਾਂ ਕੀਤੀਆਂ, ਪਰ ਤਿੰਨੇ ਵਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਹੋਰ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ। ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਹ ਮਿਲਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਮੰਗਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਦੁਆ ਕਰਨ ਦਾ ਕੀ ਫ਼ਾਇਦਾ ਹੈ? ਇਹੀ ਉਹ ਸਵਾਲ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੁਆਰਥੀ ਲੋਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਖੜਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਹੜੇ ਦੁਆ ਦੇ ਬਦਲੇ ਬਰਕਤਾਂ ਪਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ! ਹੋਰ ਲੋਕ ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਕਿ ਉਹ ਹਲੀਮ ਹਨ, ਆਪਣੇ ਲਈ ਬਰਕਤਾਂ ਪਾਉਣ ਲਈ ਦੁਆ ਵਿਚ ਲੱਗੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਦੁਆ ਦਾ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਹੈ ਭਾਵ ਇਕ ਡੂੰਘਾ ਭੇਤ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਕੀ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ? ਸ਼ਕਤੀ ਖ਼ੁਦਾ ਵਿਚ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਦੁਆ ਵਿਚ! ਖ਼ੁਦਾ ਸਾਡੀ ਦੁਆ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਦੁਆ ਵਿਚ ਇਸ ਕਰਕੇ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਖ਼ੁਦਾ ਇਸ ਨੂੰ ਸੁਣਦਾ ਅਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਕ ਸਿਆਣੇ, ਪੁਰਾਣੇ ਮਿੱਤਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ, “ਖ਼ੁਦਾ ਨੂੰ ਭਾਲਣ ਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਗਵਾਈ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਖ਼ੁਦਾ ਰਹਿਤ ਅਗਵਾਈ ਭਾਲਣ ਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ।” ਇਸ ਸੋਚ ਨਾਲ ਕਿ ਦੁਆ ਖ਼ੁਦਾ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦਿੰਦੀ ਹੈ; ਖ਼ੁਦਾ, ਮਨੁੱਖ ਅਤੇ ਦੁਆ ਬਾਰੇ ਗਲਤ ਵਿਚਾਰ ਆ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਆਦਮੀ ਦਾ ਦਿਮਾਗ਼ ਖ਼ੁਦਾ ਦੇ ਦਿਮਾਗ਼ ਨਾਲੋਂ ਵੱਡਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਸੁਰਗੀ ਫ਼ੈਸਲੇ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੋਣਾ ਦਿਮਾਗ਼ ਚਕਰਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਹਲੀਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਭੈਭੀਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰੋ। ਦੁਆ ਵਿਚ ਵੱਡੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਬਿਓਲੋਜੀਕਲ (ਧਰਮ ਸ਼ਾਸਤਰੀ), ਤਰਕਸੰਗਤ ਅਤੇ ਵਿਹਾਰਕ ਦਿੱਕਤਾਂ ਹਨ। ਦੁਆ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਅਤੇ ਖ਼ੁਦਾ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਇੱਕੋ ਗੱਲ ਹੈ। ਦੁਆ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਅਸਾਨ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਕਹਿਣਾ ਅਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ!

ਖ਼ੁਦਾ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿਚ ਜਾਣ ਲਈ ਵਕਤ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਬਾਈਬਲ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨ ਲਈ ਵਕਤ ਲਗਦਾ ਹੈ; ਬੰਦਗੀ ਕਰਨ ਲਈ ਵਕਤ ਲਗਦਾ ਹੈ; ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਲਈ ਵਕਤ ਲਗਦਾ ਹੈ; ਦੁਆ ਕਰਨ ਲਈ ਵਕਤ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਦੁਆ ਸਿਰਫ਼ ਲਾਚਾਰ ਅਤੇ ਹਲੀਮ ਲੋਕਾਂ ਵਾਸਤੇ ਹੀ ਹੈ। ਦੁਆ ਕਰਦਿਆਂ ਅਸੀਂ ਯਹੋਵਾਹ ਖ਼ੁਦਾ ਭਾਵ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਰਚਣਹਾਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਕਿਸੇ ਰਾਜੇ ਜਾਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹਸਤੀ ਜਾਂ ਹੀਰੋ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ? ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਖ਼ੁਦਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਕੀ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਬੜਾ ਹੀ ਅਨੋਖਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਖ਼ੁਦਾ ਸੁਣਦਾ ਹੈ। ਅਨੋਖਾ! ਖ਼ੁਦਾ ਇਸ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੀ ਨਹੀਂ ਇਸ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦਾ ਹੈ!

ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਦੁਆ ਕਰਨੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ

ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਦੁਆ ਕਿਵੇਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ? ਬਾਈਬਲ ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਦੱਸਦੀ ਹੈ। ‘... ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਿਵੇਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ...’ (ਰੋਮੀਆਂ 8:26)। ਮੱਤੀ 20:20-28 ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੋ। ਯਾਕੂਬ ਅਤੇ ਯੂਹਨਾ ‘ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਗ਼ਲਤ ਇੱਛਾਵਾਂ ਦਾ’ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਹਿਮਤੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਲਈ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤੀ ਜਤਾਈ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਚਕਾਨਾ ਹਰਕਤ ਹੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸਿਧਾਂਤਕ ਤੌਰ ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੋਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਗ਼ਲਤ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਦੂਜਿਆਂ ਦਾ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਇਹੀ ਹੈ: ਲੋਕ ਸਿਆਸਤ, ਵੱਡੇ ਵੱਡੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤਕ ਕਿ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਤੇ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਕਰਕੇ ‘ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮੂਰਖ ਬਣਾਉਣਾ’ ਵਿਚ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਸਾਨੂੰ ਕਦੋਂ ਸਮਝ ਆਵੇਗੀ? ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਜਾਣਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਵੀ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੈ! ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਵਿਚ ‘ਸੰਪਾਦਕ ਦੇ ਨਾਂਅ ਚਿੱਠੀਆਂ’ ਕਾਰਟੂਨਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਦਿਲਚਸਪ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਨਾ ਤਾਂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਜਾਣ ਹੀ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅੱਯੂਬ ਨੂੰ ਔਖਾ ਢੰਗ ਸਿੱਖਣਾ ਪਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਲੱਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਖੁਦਾ ਨਾਲ ਬਹਿਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਲਈ ਤਰਕ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰ ਲਏ ਸਨ। ਫਿਰ ਖੁਦਾ ਆਇਆ! ਖੁਦਾ ਨੇ ਉਹਨੂੰ ਸਵਾਲ ਕੀਤੇ। ਅੱਯੂਬ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਖੁਦਾ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਿਆ ਸੀ। ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਤੌਬਾ ਕੀਤੀ (ਅੱਯੂਬ 40:3-5; 42:1-6)। ਅੱਯੂਬ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਆ ਗਈ। ਖੁਦਾ ਤਾਂ ਖੁਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਨਸਾਨ ਸਿਰਫ਼ ਇਨਸਾਨ।

ਫਿਰ ਵੀ ਖੁਦਾ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਵਿਚ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਸੁਆਗਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੁਰਗ ਵਿਚ ਸਦਾਕਾਲ ਦਾ ਕੁਇਜ਼ ਸ਼ੋਅ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਖੁਦਾ ਸਾਡੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਇਸ ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਨਾ ਰਹੋ। ਕਿਸੇ ਬੰਦੇ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਸੀ, ‘ਮੈਂ ਤਾਂ ਖੁਦਾ ਤੋਂ ਹਜ਼ਾਰ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਣੇ ਹਨ, ਜੇ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲ ਜਾਵੇ!’ ਸਾਡੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਦੀ ਬਜਾਇ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਲੱਭਣਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਇੱਛਿਆ ਨੂੰ ਜਾਣਨਾ ਵੱਧ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਯਾਕੂਬ ਅਤੇ ਯੂਹਨਾ ਨੂੰ ਇਹ ਸਿੱਖਣਾ ਪਿਆ ਕਿ ਦੁਆ ਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਵਾਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੁਆ ਦੇ ਹੱਕ ਦਾ ਸ਼ੋਸ਼ਣ ਨਾ ਕਰਨ। ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਖੁਦਾ ਨਾਲ ਚਾਲਬਾਜ਼ੀ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਖੁਦਾ ਸਾਡੀ ਦੁਆ ਨੂੰ ਸੁਣ ਕੇ ਉਸ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਦੁਆ ਵਿਚ ਸਾਨੂੰ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਖੁਦਾ ਦਾ ਫ਼ਾਇਦਾ ਚੁੱਕਣ ਦੀ। ਬਿਨਾਂ ਖੁਦਾ ਦੇ ਅਸੀਂ ਖੁਦਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਤਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦੇ। ਮੁੱਦਾ ਤਾਂ ਇਹੀ ਹੈ।

ਇਹ ਜਾਣ ਲੈਣਾ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਕੁਝ ਦੁਆਵਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਕਿਉਂ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਦਕਿ ਦੂਸਰੀਆਂ ਦੁਆਵਾਂ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਖੁਦਾ ਦਾ ਮਨ (ਸਰਬਵਿਆਪਕ) ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਗੁਪਤ ਗੱਲਾਂ ਖੁਦਾ ਦੀਆਂ ਹੀ ਹਨ (ਵਿਵਸਥਾਸਾਰ 29:29)। ਅਕਾਸ਼ ਅੱਜ ਵੀ ਧਰਤੀ ਨਾਲੋਂ ਉੱਚਾ ਹੈ। ਖੁਦਾ ਰਚਣਹਾਰਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਉਸ ਦੀ ਰਚਨਾ ਹਾਂ। ਦੁਆ ਨੂੰ ਸਮਝ ਲੈਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਖੁਦਾ ਬਣ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਜੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਸਭ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਦੁਆ ਕਰੇ ਹੀ ਕਿਉਂ? ਸਾਡਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਖੁਦਾ ਵਿਚ ਹੈ ਜਾਂ ਦੁਆ ਦੀ ਆਪਣੀ ਬੁੱਤਪ੍ਰਸਤ ਧਾਰਣਾ ਵਿਚ? ਜੇ ਸਾਡਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਖੁਦਾ ਵਿਚ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਦੁਆ ਕਰਕੇ ਅਰਾਮ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਾਂਗੇ। ਇਨਸਾਨ ਨੂੰ ਖੁਦਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ... ਵਿਆਖਿਆ ਦੀ ਨਹੀਂ। ਮਨੁੱਖ ਦਾ ‘ਨਿੱਕਾ ਜਿਹਾ’ ਦਿਮਾਗ ਇਸਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਖੁਦਾ ਨੇ ਆ ਕੇ ਅੱਯੂਬ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਸਫ਼ਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਬਲਕਿ

ਉਹ ਆਇਆ! ਅੱਯੂਬ ਨੂੰ ਖੁਦਾ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਜਵਾਬ ਦੀ ਨਹੀਂ। ਸਾਨੂੰ ਖੁਦਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਖੁਦਾ ਤਾਂ ਖੁਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਕੀ ਸਾਡਾ ਕੰਮ ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਹੈ ਕਿ ਖੁਦਾ ਦੁਆਵਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਕਿਵੇਂ ਅਤੇ ਕਿਉਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ? ਖੁਦਾ ਸਾਡੀ ਅਗਵਾਈ, ਸਾਡੀ ਸੋਚ ਦੇ ਬਗੈਰ ਜਾਂ ਸਾਡੀ ਸੋਚ ਨੂੰ ਤੁੱਛ ਜਾਣ ਕੇ ਨਹੀਂ, ਬਲਕਿ ਸਾਡੀ ਸੋਚ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਹੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਕੇ ਕਿਹਾ ਹੈ, ‘‘ਟੇਪਾਂ ਸੁਣੋ, ਕਿਤਾਬਾਂ ਪੜ੍ਹੋ ਅਤੇ ਬੰਦਗੀਆਂ ਵਿਚ ਜਾਓ, ਪਰ ਦੁਆ ਕਰਨਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਦੇ ਆਵੇਗਾ, ਜਦ ਤੁਸੀਂ ਦੁਆ ਕਰਨ ਲੱਗੋਗੇ।’’ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੁਆ ਵਿਚ ਜਾ ਦੁਆ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੇ ਸ਼ਬਦ-ਜਾਲ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਫਸਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਜਦ ਤਕ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਚਨ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਇਹ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਕਿ ਖੁਦਾ ਨੇ ਤੁਹਾਡੀ ਦੁਆ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਤਦ ਤਕ ਦੁਆ ਕਰਦੇ ਰਹੋ ... ਕਰਦੇ ਰਹੋ ... ਕਰਦੇ ਰਹੋ ...।

ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਮੰਗ ਰਿਹਾ ਹੈ

ਛੋਟੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਟਿਕਾ ਕੇ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਗੁਆ ਬੈਠਦੇ ਹਾਂ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਯਾਕੂਬ ਅਤੇ ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਡਾਂਟਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਮੱਤੀ 20:20-28 ਨੂੰ ਇਵੇਂ ਪੜ੍ਹੋ ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹੋ। ਮਾਂ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਯਿਸੂ ਕੋਲ ਉਸ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਲਈ ਹੀ ਆਈ ਸੀ। ਆਦਮੀ ਦੀ ਕਾਮਯਾਬੀ ਹੀ ਉਸ ਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ! ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਸਿੱਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਯਕੀਨਨ ਹੀ ਮੰਗਿਆ ਸੀ। ਯਿਸੂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਵੇਖੋ: ‘‘ਤੂੰ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ?’’ (ਮੱਤੀ 20:21)। ਯਿਸੂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਸ ਤੋਂ ਕੁਝ ਮੰਗੀਏ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਦੇ ਕੋਲ ਆ ਕੇ ਉਸ ਤੋਂ ਮੰਗਣ ਵਿਚ ਬੁਰਿਆਈ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਯਿਸੂ ਦੀ ਡਾਂਟ ਗੰਭੀਰ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਖ਼ਤ ਵੀ ਹੈ: ‘‘ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਜੋ ਕੀ ਮੰਗਦੇ ਹੋ’’ (ਆਇਤ 22)। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੁਆ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਨੇ ਦੋ ਕਾਰਣਾਂ ਕਰਕੇ ਨੁਕਰਾਇਆ ਸੀ: (1) ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਤੇ ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਣਾ ਸੀ। (2) ਡਾਕਟ੍ਰਿਨ ਪੱਖੋਂ ਇਹ ਗਲਤ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਖੁਦਾ ਨੇ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਸਲੀਬ ਦਿੱਤੀ ਸੀ - ਤਖ਼ਤ ਨਹੀਂ। ਦੂਸਰੇ ਚੇਲੇ ਯਾਕੂਬ ਅਤੇ ਯੂਹੰਨਾ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਤੋਂ ਨਰਾਜ਼ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ‘‘ਹਾਂ’’ ਵਿਚ ਦੇ ਕੇ ‘‘ਕਲੀਸੀਆ ਵਿਚ ਫੁੱਟ’’ ਪੈ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ ਸਾਡੀਆਂ ਬੇਨਤੀਆਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਨਾਂਹ ਵਿਚ ਮਿਲਣਾ ਬੇਹਤਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੁਆ ਕੁਝ ਅਜਿਹੀ ਹੀ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਇਸ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਇਵੇਂ ਕੀਤਾ ਹੈ, ‘‘ਜਵਾਬ ਨਾ ਮਿਲਣ ਵਾਲੀਆਂ ਦੁਆਵਾਂ ਲਈ ਓਨੇ ਅੱਥਰੂ ਨਹੀਂ ਵਗੇ ਹੋਣਗੇ, ਜਿੰਨੇ ਜਵਾਬ ਮਿਲੀਆਂ ਦੁਆਵਾਂ ਤੇ।’’ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ‘‘ਨਹੀਂ’’ ਵਿਚ ਖੁਦਾ ਦੇ ਜਵਾਬ ਤੇ ਵੀ ਸ਼ੁਕਰ ਹੀ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਖੁਦਗਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਭਰੀ, ਬਿਨਾਂ ਸੋਚੇ ਸਮਝੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਦੁਆ ਸਾਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਹੀ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਵਰਗੇ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਜਿਹੜੇ ਢੇਰ ਸਾਰੀਆਂ ਟਾਫ਼ੀਆਂ ਲੈਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਵਚਨ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਪੜ੍ਹੋ। ਦੋਵੇਂ ਬੇਟਿਆਂ ਨੂੰ ਵਡਿਆਈ ਦੇਣ ਦੀ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਦੁਆ ਦੀ ਕਾਮਯਾਬੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਖੁਦਾ ਤੋਂ ਕੀ ਮਿਲਿਆ, ਬਲਕਿ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਸਾਥੋਂ ਕੀ ਮਿਲਿਆ। ਇਹ ਨਿਰੀਖਣ ਸਾਡੀ ਦੁਆ ਨਾਲ ਭਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਫੈਸਲਾਕੁੰਨ ਹੈ। ਖੁਦਾ ਅੱਗੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਾਡੀ ਦੁਆ ਸਾਨੂੰ ਚੰਗਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ, ਬਲਕਿ ਸਾਨੂੰ ਹਲੀਮ ਰੱਖਣ ਲਈ ਬਣਾਈ ਗਈ ਹੈ। ਦੁਆ ਕਦੇ ਵੀ ਕੰਮ ਕਰਨ, ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ, ਚੌਕਸ ਰਹਿਣ, ਦੁੱਖ ਝੱਲਣ ਜਾਂ ਦਾਨ ਦੇਣ ਦਾ ਬਦਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੁਆ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਦਾ ਅਧਾਰ ਹੈ। ਦੁਆ ਵਿਚ ਖੁਦਾ ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ ਦੀ ਭਲਿਆਈ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ।

ਯਾਕੂਬ ਅਤੇ ਯੂਹੰਨਾ ਦਾ ਨਾਂਅ ਯਿਸੂ ਨੇ ‘‘ਗਰਜਣ ਦੇ ਪੁੱਤਰ’’ (ਮਰਕੁਸ 3:17) ਰੱਖਿਆ

ਸੀ। ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਸਿਆਣੇਪਨ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਢੰਗ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਯਾਕੂਬ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋਣ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲਾ ਚੇਲਾ ਬਣਿਆ। ਯੂਹੰਨਾ ‘ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਰਸੂਲ’ ਬਣ ਗਿਆ। ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ, ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਬੀਤੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਕਰਕੇ ਕੰਬ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀ ਸਾਂ। ਜਿਸਦਾ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਾਲਚ ਕਰਦੇ ਸਾਂ, ਅੱਜ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਨਫਰਤ ਭਰਿਆ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਦੁਆ ਸਾਨੂੰ ਬਦਲ ਕੇ ਰੱਖ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਸਿਆਣੇ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ।

ਖੁਦਾ ਸਾਡੇ ਮੰਗਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਾਣਦਾ ਹੈ

ਦੁਆ ਵਿਚ ਯਕੀਨ ਰੱਖਣ ਲਈ, ਗਹਿਰਾਈ ਨਾਲ ਸੋਚਣਾ ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਕਪਟ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਖੁਦਾ ਸਾਡੇ ਮੰਗਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਕਿਸ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਨਾਸਤਿਕ ਸਾਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ‘ਤੇ ਫਿਰ ਦੁਆ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੀ ਕੀ ਹੈ?’ ਇਸ ਦਾ ਸਿੱਧਾ ਜਿਹਾ ਜਵਾਬ ਹੈ, ਇਸੇ ਲਈ ਤਾਂ ਲੋੜ ਹੈ: ‘... ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਪਿਤਾ ਤੁਹਾਡੇ ਮੰਗਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਕੀ ਕੀ ਲੋੜ ਹੈ’ (ਮੱਤੀ 6:8, 32; ਲੂਕਾ 12:30)। ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਦੁਆ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਪਿਤਾ ਅੱਗੇ ਝੁਕਣਾ ਹੈ (ਮੱਤੀ 7:11; ਲੂਕਾ 11:13)। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਗਿਫ਼ਟ ਅਜਿਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਮਾਪੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤਕ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਜਦ ਤਕ ਬੱਚੇ ਜ਼ਿੰਦ ਕਰਕੇ ਮੰਗਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ।

ਯਾਦ ਰੱਖੋ, ਯਿਸੂ ਨੇ ‘ਮੰਗਣ, ਲੱਭਣ, ਖੜਕਾਉਣ’ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਦੁਆ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਧਾਰਮਿਕ ਜਾਦੂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਾਪੇ ਅਜਿਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਕਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਈ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਵੱਡੇ ਹੋਣ ਤੇ ਵੀ ਬੱਚੇ ਅਸਲ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬੇਹਤਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਪਾਉਂਦੇ। ਖੁਦਾ ‘ਸੈਂਟਾ ਕਲਾਜ਼’ (ਕ੍ਰਿਸਮਸ ਫ਼ਾਦਰ) ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦੁਆ ਕਰਨਾ ਬਚਪਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਬਲਕਿ ਗੰਭੀਰ ਬੇਨਤੀ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਦੀ ਹਰ ਜ਼ਿੰਦ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਤੇ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਮਨ ਛੇਤੀ ਭਰ ਜਾਵੇ। ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਵਰਤ ਨਾ ਸਕਦੇ ਹੋਈਏ। ਅੱਜ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਅਜਿਹੇ ਹਨ, ਜਿਹੜੇ ਕੁਰਬਾਨੀ ਭਰਿਆ ਚੰਦਾ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ, ਬਿਨਾ ਰੋਜ਼ਾ ਰੱਖੇ ਦੁਆ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਅੱਥਰੂ ਵਹਾਏ ਇੰਜੀਲ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਨਾਲ ਕੁਝ ਫ਼ਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਵਾਲਾ। ਦੁਆ ਦਾ ਇਕ ਵੱਡਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਇਸੇ ਤੋਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਦੁਆ ਦੇ ਬਾਅਦ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਦੁਆ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਹੈ।

ਦੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਖੁਦਾ ਇੱਕੋ ਹੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬਾਈਬਲ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਈ ਵਾਰ ਸੁਧਾਰ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹਾਲਾਤ ਹੋਰ ਵਿਗੜ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਲੀਬ ਦੀ ਹਕੀਕਤ ਇਹੀ ਹੈ। ਸਲੀਬ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਤਾਜ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਖੁਦਾ ਸਾਡੇ ਖਿਆਲਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿਚ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸਿਧਾਂਤ ਖੁਦਾ ਦੇ ਵੱਲੋਂ ਅਣਸੋਚੀ ਗੱਲ ਹੋਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਕੀ ਖੁਦਾ ਉੱਤੇ ਅੱਖਾਂ ਮੀਟ ਕੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਖੁਦਾ ਸਿਰਫ ਉੱਥੇ ਹੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਉਸ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਅਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਹੱਥ ਮਿਲਣ। ਰੋਜ਼ ਮਰੌਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨਾਲੋਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਲਈ ਖੁਦਾ ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਣਾ ਅਸਾਨ ਲਗਦਾ ਹੈ।

ਹੋਰ ਲੋਕ, ਝੂਠੀ ਦੀਨਤਾ ਵਿਚ ‘ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ’ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਤੰਗ ਕਰੋ! ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਤੰਗ ਹੋਣਾ ਚੰਗਾ ਲਗਦਾ ਹੈ! ਮਾਪੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਧਦੇ ਅਤੇ ਸਿਆਣੇ ਹੁੰਦਿਆਂ ਵੇਖ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਖੁਦਾ ਲਈ ਨਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਗੱਲ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ। ਕੋਈ ਵੀ ਗੱਲ ਜੋ ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਲਈ ਦੁਆ ਦੀ

ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਸ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਇਹ ਸੋਚ ਕਿ ਖੁਦਾ ਵਾਸਤੇ ਕੋਈ ਕੰਮ ਵੱਡਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਕਮੀ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ।

ਦੁਆ ਕਰਨ ਤੋਂ ਨਾ ਡਰੋ; ਦੁਆ ਕਰਨਾ ਸਹੀ ਹੈ;
ਉਮੀਦ ਨਾਲ ਜੇ ਦੁਆ ਕਰ ਸਕੋ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰੋ,
ਦੇਰ ਲੱਗਣ ਨਾਲ ਆਸ ਕਮਜ਼ੋਰ ਜਾਂ ਇੱਲੀ ਪੈ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਵੀ,
ਕੋਈ ਰੋਸ਼ਨੀ ਨਾ ਹੋਣ ਅਤੇ ਹਨ੍ਹੇਰੇ ਵਿਚ ਵੀ,
ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਕਾਰਣ ਦੁਆ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨਾ ਹੋਵੇ
ਤਾਂ ਉਸ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਖੁਦਾ ਅੱਗੇ ਦੁਆ ਕਰੋ!

ਭਲਾ ਮਨੁੱਖ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਬਦਲ ਸਕਦਾ ਹੈ ?

ਭਲਾ ਮਨੁੱਖ ਸਰਬਸ਼ਤੀਮਾਨ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਬਦਲ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਕਿੰਨਾ ਭੈਦਾਇਕ ਪਵਿੱਤਰ ਸੁਭਾਗ ਹੈ ਇਹ! ਕਾਸ਼ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇਸ ਤੋਂ ਬੇਹਤਰ ਜਵਾਬ ਹੁੰਦਾ! ਭਲਾ ਸੀਮਤ, ਖੋਟ ਭਰਿਆ, ਚੁਕ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ ਲਾਤਬਦੀਲ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਬਦਲ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਬੇਤੁਕਾ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ? ਕੂਚ 32: 14 ਵਿਚ ਮੂਸਾ ਨੇ ਅਤੇ 2 ਰਾਜਿਆਂ 20: 1-6 ਵਿਚ ਹਿਜ਼ਕੀਯਾਹ ਨੇ ਬਦਲਿਆ ਸੀ! ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਦੁਆ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਜਵਾਬ ਮਿਲੇ! ਖੁਦਾ ਦੀ ਹਲੀਮੀ, ਖੁਦਾ ਦਾ ਜੋਖਿਮ! ਕੈਸਾ ਖੁਦਾ ਹੈ! ਵਚਨ ਦੇ ਸਾਡੇ ਹਵਾਲੇ ਵਾਲੇ ਯਾਕੂਬ ਅਤੇ ਯੂਹੰਨਾ ਵਾਂਗ ਹੋਰਨਾਂ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਕੀਤਾ ਪਰ ਉਹ ਨਾਕਾਮ ਰਹੇ ਸਨ। ਫਿਰ ਵਿਚਾਰ ਹੀ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸੁਝਾਅ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਮੰਨਣ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਪਰ ਦੁਆ ਕੋਈ ਅੰਧਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਖੁਦਾ ਨਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਜਾਦੂਗਰ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਕੋਈ ਬੀਮਾ ਕੰਪਨੀ। ਸਮਝਦਾਰ ਮਾਪੇ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀਆਂ ਬੇਨਤੀਆਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਨੀਆਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਜਾਇਜ਼ ਬੇਨਤੀਆਂ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਚਲਾਕੀਆਂ ਤੋਂ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਖੁਦਾ ਤੁੱਛ ਅਲੰਕਾਰਾਂ, ਮੂਰਤਾਂ, ਅਤੇ ਬਚਕਾਨਾ ਵਾਅਦਿਆਂ ਤੋਂ ਘਿਣ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਖੁਦਾ ਮੂਰਤਾਂ ਵਿਚ ਜਾਂ ਮਾਲਾ ਜਪਣ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ।

ਦੁਆ ਕੋਈ ਬਹਿਸ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਖੁਦਾ ਨਾਲ ਉਹ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਜਿਹੜੀ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੋਵੇ। ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਖੁਦਾ ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ, ਉਹ ਤਾਂ ਦੇਣ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ‘‘ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਲਿਆਉਣ’’ ਦੀ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ‘‘ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉੱਪਰ ਚੁੱਕਣ’’ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਦੁਆ ਸਾਡੇ ਵੱਲੋਂ ਖੁਦਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਖੁਦਾ ਰਾਹੀਂ ਸਾਨੂੰ ਵਰਤਣਾ ਹੈ। ‘‘ਖੁਦਾ ਦੀ ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼’’ ਕਰਨ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਹੀ ਜਾਣੇ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿਚ ਕੁਫ਼ਰ ਹੈ। ਦੋਸਤੀ ਦਾ ‘‘ਫ਼ਾਇਦਾ’’ ਲੈਣਾ, ਦੋਸਤੀ ਦੀ ‘‘ਦੁਰਵਰਤੋਂ’’ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਦੂਜਿਆਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ

ਦੂਜੇ ਰਸੂਲ ਯਾਕੂਬ ਅਤੇ ਯੂਹੰਨਾਂ ਉੱਤੇ ਨਰਾਜ਼ ਹੋਏ ਸਨ, ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਲਈ ਚਿੜ ਗਏ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹੀ ਬੇਨਤੀ ਦਾ ਖਿਆਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਸੀ। ਕੋਈ ਬਾਰਿਸ਼ ਲਈ ਦੁਆ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਧੁੱਪ ਵਾਸਤੇ। ਦੁਆਵਾਂ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੀ ਕਾਟ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਕੁਦਰਤ (ਖੁਦਾ) ਧਰਮੀ ਅਤੇ ਅਧਰਮੀ ਦੋਹਾਂ ਉੱਤੇ ਮੀਂਹ ਵਰ੍ਹਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਖੁਦਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਉਲਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਦੁਨੀਆ ਭਰ ਦੇ ਛੇ ਅਰਬ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਖੁਦਾ ਖੁੱਲ੍ਹ ਦਿੱਲੀ ਨਾਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਹਾਂ, ਇਸ ਨੂੰ ਸਮਝੋ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਦੁਆਵਾਂ ਨਿਆਣਪੁਣੇ ਵਿਚ ਹੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਖੁਦਗਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਭਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਅਤੇ ਗ਼ਲਤ ਹਨ। ਇਸ ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਪਤਾ ਵਚਨ ਤੋਂ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਯਾਕੂਬ ਅਤੇ ਯੂਹੰਨਾ ਵੱਲ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ, ਫਿਰ ਤਰਸ ਨਾਲ ਅਤੇ ਫਿਰ ਹਾਸੇ ਨਾਲ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਸਾਡੇ ਵਰਗੇ ਹੀ ਹਨ। ਸਾਡੀਆਂ ਦੁਆਵਾਂ ਬਾਰੇ ਉਹ ਕੀ ਸੋਚਦੇ ਹੋਣਗੇ?

“ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਮੇਰਾ ਯਕੀਨ ਦੁਆ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਯਕੀਨ ਤੇਰੇ ਉੱਤੇ ਹੈ।
ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਾਲ ਦੁਆ ਕਰਨੀ ਸਿਖਾ ਦੇ।”